

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko Spółdzielni w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt VI ACa 191/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. Ł. D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powódce z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała na występowanie na jej tle kilku zagadnień prawnych. Pierwsze z zagadnień prawnych ma dotyczyć przesądzenia, że niedziałanie ku dobru członka spółdzielni przez nieinformowanie go o możliwościach uzyskania lokalu stanowi naruszenie umowy między członkiem a spółdzielnią. Kwestia ta nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania z dwóch względów. Po pierwsze, ze względu na przedawnienie ewentualnych roszczeń, rozstrzygnięcie tego problemu nie będzie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Po drugie, jest to w zasadzie podstawa kasacyjna – zagadnienie prawne nie ma charakteru abstrakcyjnego, nie wskazano wątpliwości na jego tle w orzecznictwie czy doktrynie, a dotyczy w zasadzie wątpliwości na tle interpretacji umowy łączącej w tej sprawie strony. Drugie z zagadnień dotyczy tego, czy jest dopuszczalne żądanie zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego na podstawie art. 448 k.c., gdy naruszono je niewykonaniem umowy. Jest to istotny problem teoretyczny, jednak na tle prawa polskiego panuje w zasadzie *communis opinio*, że *de lege lata* zadośćuczynienie nie przysługuje w razie umownego naruszenia dobra osobistego. Co więcej, na tle tej sprawy trudno nawet wskazać, jakie dobro miałoby być naruszone, bo sama skarżąca wskazuje je jako określony stan emocjonalny, co oczywiście dobrem osobistym nie jest.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.